

Arrest

nr. 123 304 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot binnenkomstweigering met teruggedrijving - asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, dient op 25 oktober 2000 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 14 december 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster dient tegen voormelde beslissing beroep in bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), die op 28 mei 2002 een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf neemt. De verzoekster tekent hiertegen beroep aan bij de Raad van State, die dit beroep op 20 mei 2005 verwerpt.

De verzoekster dient op 3 september 2004 in toepassing van artikel 9, 3^e lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een aanvraag in om machtiging tot verblijf, voor haar en haar minderjarige dochter, op basis van buitengewone omstandigheden en medische redenen.

De verzoekster verlaat in 2006 het Belgische grondgebied om naar de Verenigde Staten te reizen wegens het overlijden van haar moeder.

Verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 18 juli 2006 zonder voorwerp verklaard, daar de verzoekster niet meer woonachtig was op het gekende adres.

Er wordt een voogd aangesteld voor verzoeksters minderjarige dochter, die op 17 oktober 2007 een regularisatieaanvraag om medische redenen, conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet, indient.

De medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeksters dochter wordt op 17 januari 2008, ontvankelijk verklaard en bij beslissing van 10 november 2009 wordt verzoeksters minderjarige dochter gemachtigd tot onbeperkt verblijf om medische redenen..

De verzoekster keert op 29 november 2013 terug naar België. Op 29 november 2013 om 8u44 komt zij aan in te Brussel Nationale Luchthaven, komende van Montreal, Canada. Zij wordt aan de grensovergang onmiddellijk staande gehouden aangezien zij niet over de nodige binnenkomstdocumenten beschikt.

De gemachtigde neemt op diezelfde dag ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving - asielzoeker en beslist tevens om haar vast te houden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De verzoekster dient op 3 december 2013 aan de grens, onder een bijlage 25, een asielaanvraag in.

De gemachtigde neemt op 3 december 2013 een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving-asielzoeker. De verzoekster neemt er dezelfde dag kennis van. Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT BINNENKOMSTWEIGERING MET TERUGDRIJVING - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer/ mevrouw{,}, die verklaart te heten(1):

naam: Y. H.

voornaam: L.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Liberia

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning"

Op 5 december 2013 wordt de verzoekster in uitvoering van artikel 74/5, §4 van de vreemdelingenwet toegelaten tot het Rijk en wordt de bestreden beslissing in toepassing van artikel 74/5, §5 van de vreemdelingenwet van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Aan de verzoekster wordt dienvolgens bevel gegeven het grondgebied te verlaten uiterlijk op 5 januari 2014, met verlenging van 30 dagen mits voorlegging van een medisch attest voor de dochter. De verzoekster neemt hiervan kennis op 5 december 2013.

De commissaris-generaal weigert op 11 december 2013 verzoeksters meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen.

De gemachtigde neemt op 19 december 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing indiende, is bij de Raad gekend onder het rolnummer 144.120.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en a fortiori niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2. De verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 5 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing is strijdig met art. 8 EVRM. Hoewel dit artikel niet verbiedt aan de overheid om een illegale vreemdeling terug te drijven, moet niettemin een belangenafweging worden gedaan.

In het licht van het geheel van de omstandigheden eigen aan de zaak moet de verhouding worden beoordeeld tussen enerzijds een beslissing tot terughouding en de doelstellingen die zij nastreeft en anderzijds haar gevolgen op het recht op familieleden van de betrokken personen, zonder dat op algemene wijze kan worden gesteld dat artikel 8 EVRM elke vreemdeling zou toelaten in België te verblijven die hier een familieleden wenst te hebben of voort te zetten met een persoon die hier op regelmatige wijze verblijft.

In dat verband merkt verzoekster op dat C.B. op regelmatige wijze verblijft in België en dat zij hier school loopt. Zij is bovendien ziek en dient een behandeling in België te volgen. Zij onderhoudt en onderhoudt nog steeds regelmatige contacten met haar moeder.

Een maatregel tot terughouding dan wel een bevel om het grondgebied te verlaten zou dus noodzakelijkerwijze een scheiding impliceren tussen verzoekster en haar dochter aangezien men verzoekster zou verwijderen zonder enige familie. Een beslissing tot terughouding dan wel een bevel om het grondgebied te verlaten zou dan ook noodzakelijkerwijze een aantasting van het familieleden inhouden, die niet in verhouding staat met de nagestreefde doelstelling ervan. Dit zou dus neerkomen op een schending van art. 8 EVRM.

2. Bovendien is de bestreden beslissing strijdig met de formele en materiële motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van de familiale toestand van verzoekster en de redenen voor haar komst naar België, voorafgaand aan het uitvaardigen van de bestreden beslissing die dateert van 03/12/2013.

Uit het administratief dossier, p. 112, blijkt dat de Heer Jan Cools PA het volgende verslag aflegde op 29/11/2013 : “Betrokkene heeft een dochter die in België woont. Zij werd geplaatst onder de hoede door de dienst Voogdij. De dochter zou ernstig ziek zijn en haar situatie gaat erop achteruit. Daarom heeft betrokkene besloten om terug naar België te komen om haar dochter te vervoegen. ”

Bijgevolg diende zij te motiveren waarom de beslissing tot binnenkomstweigering met terughouding haar inziens niet strijdig zou zijn met art. 8 EVRM.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt evenwel welk standpunt de Dienst Vreemdelingenzaken inneemt over de familiale toestand van verzoekster en blijkt zelfs niet of de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee überhaupt rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is manifest nietig.”

4.2. De verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

Zij verwijt verwerende partij geen belangenafweging te hebben gemaakt. Zij betoogt dat kan worden gesteld dat artikel 8 EVRM elke vreemdeling zou toelaten in België te verblijven die hier een familieleden wenst te hebben of voort te zetten met een persoon die hier op regelmatige wijze verblijft.

De verwerende partij heeft de eer daarop te antwoorden dat gezegd artikel niet kan worden ingeroepen in het kader van de bestreden beslissing, zoals werd aangegeven.

De gestelde problematiek betreft immers de toepassing van de Wet van 15 december 1980. Artikel 8 EVRM, heeft niet tot doelstelling de nationale regelgevingen teniet te doen.

Ter ondersteuning wenst verwerende partij te verwijzen naar het arrest GÜL t/ Zwitserland (arrest 19 februari 1996 (1996) 22 EHRR 228)

"The present case concerns not only family life but also immigration and the extent of a State's obligation to admit to its territory relatives of settled immigrant will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. As a matter of well-established international law and subject to its treaty obligations, a State has the rights to control the entry of non-nationals into his territory. Moreover, where immigration is concerned, article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect the choice by married couples to the country of their matrimonial residence and to authorise family reunion in its territory. " (§ 38)

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.

De procedure kan via de geëigende weg ingeleid worden.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen." (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Het enige middel is ongegrond."

4.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij zijn onderzoek dient de Raad de wettigheid van de bestreden beslissing tevens te beoordelen op het moment van het nemen van deze beslissing.

Zoals de verzoekster betoogt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de inspecteur van de politie die de verzoekster bij de grensovergang te Brussel Nationale Luchthaven staande hield, op 29 november 2013 de volgende inlichtingen verschafte: *"Betrokkene heeft reeds in 2000 asiel gevraagd in België (nationaal nummers: xxx). Volgens haar verklaring heeft ze in 2006 in de VS gezeten waarbij ze hulp gevraagd heeft aan een organisatie "Freedomhouse" waardoor ze asiel heeft kunnen vragen in Canada. Tot heden woonde en werkte betrokkene in Canada maar haar asiel werd daar niet ontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft een dochter die in België woont (nationaal nummer: xxx). Zij werd geplaatst onder de hoede van de dienst voogdij. De dochter zou ernstig ziek zijn en haar situatie gaat er op achteruit. Daarom heeft betrokkene besloten om terug naar België te komen om haar dochter te vervoegen."*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dan ook dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing onmiskenbaar op de hoogte was van de gezinssituatie van de verzoekster alsook van de medische toestand van haar dochter. De inspecteur van de politie vermeldt het nationaal nummer van verzoekster dochter en uit de gegevens van het administratief dossier kan bijgevolg gemakkelijk achterhaald worden dat het om een minderjarig meisje gaat die bij beslissing van 10 november 2009 tot een onbeperkt verblijf werd gemachtigd omwille van medische redenen (sikkelcelanemie).

Samen met de verzoekster stelt de Raad echter vast dat noch uit de thans bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier die dateren van ten laatste 3 december 2013, blijkt dat met deze specifieke medische problematiek van verzoeksters minderjarige dochter rekening werd gehouden. Hoewel blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoekster, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning conform artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, kan de enkele verwijzing in de bestreden beslissing naar deze toepasselijke bepaling van de vreemdelingenwet in dergelijke omstandigheden geen deugdelijke motivering vormen voor het treffen van de bestreden terugdrijvingsmaatregel.

De verweerder was immers onmiskenbaar op de hoogte van de specifieke omstandigheden waarop de verzoekster haar terugkeer naar België grondde en deze omstandigheden stroken met de gegevens die de verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kenbaar waren. Er kon dan ook van de verweerder verwacht worden dat hij hierover standpunt zou innemen vóór of bij het nemen van de beslissing tot terugdrijving.

De argumentatie in de nota met opmerkingen, die voornamelijk de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft en waar met betrekking tot de materiële motiveringsplicht slechts een arrest van de Raad wordt geciteerd, kan hieraan geen afbreuk doen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan bijgevolg worden aangenomen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE